

RÅDETS AFGØRELSE (EU) 2017/2464**af 18. december 2017****om bemyndigelse af Østrig og Rumænien til i Den Europæiske Unions interesse at acceptere Panamas, Uruguays, Colombias og El Salvadors tiltrædelse af Haagerkonventionen af 1980 om de civile retlige virkninger af internationale børnebortførelser**

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 81, stk. 3, sammenholdt med artikel 218,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet ⁽¹⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Den Europæiske Union har sat sig som et af sine mål at fremme beskyttelse af børns rettigheder, jf. artikel 3 i traktaten om Den Europæiske Union. Foranstaltninger til beskyttelse af børn mod ulovlig fjernelse eller tilbageholdelse er en væsentlig del af denne politik.
- (2) Rådet har vedtaget forordning (EF) nr. 2201/2003 ⁽²⁾ (»Bruxelles IIa-forordningen«), der sigter mod at beskytte børn mod skadelige virkninger af ulovlig fjernelse eller tilbageholdelse og mod at indføre procedurer, der skal sikre, at sådanne børn hurtigt vender tilbage til deres sædvanlige opholdssted, og at samværsretten og forældremyndigheden beskyttes.
- (3) Bruxelles IIa-forordningen supplerer og styrker Haagerkonventionen af 25. oktober 1980 om de civile retlige virkninger af internationale børnebortførelser (»Haagerkonventionen af 1980«), som på internationalt niveau indfører et system af forpligtelser og en samarbejdsordning mellem de kontraherende stater og mellem centrale myndigheder og sigter mod at sikre hurtig tilbagegivelse af ulovligt fjernede eller tilbageholdte børn.
- (4) Alle Unionens medlemsstater er parter i Haagerkonventionen af 1980.
- (5) Unionen opfordrer tredjelande til at tiltræde Haagerkonventionen af 1980 og støtter den korrekte gennemførelse af Haagerkonventionen af 1980 ved blandt andet sammen med medlemsstaterne at deltage i de særlige kommissioner, som der regelmæssigt nedsættes under Haagerkonferencen om International Privatret.
- (6) En fælles retlig ramme gældende for EU-medlemsstaterne og tredjelande kunne være den bedste løsning på følsomme sager om international bortførelse af børn.
- (7) Haagerkonventionen af 1980 fastsætter, at den finder anvendelse mellem en stat, der tiltræder konventionen, og de kontraherende stater, der har erklæret, at de accepterer tiltrædelsen.
- (8) Haagerkonventionen af 1980 tillader ikke, at regionale organisationer for økonomisk integration såsom Unionen bliver part i den. Unionen kan derfor ikke tiltræde nævnte konvention og kan heller ikke deponere en erklæring om accept af en stat, der tiltræder konventionen.
- (9) I henhold til Den Europæiske Unions Domstols udtalelse 1/13 ⁽³⁾ falder erklæringer om accept i henhold til Haagerkonventionen af 1980 ind under Unionens eksterne enekompetence.
- (10) Panama deponerede sit instrument til tiltrædelse af Haagerkonventionen af 1980 den 2. februar 1994. Haagerkonventionen af 1980 trådte i kraft for Panama den 1. maj 1994.

⁽¹⁾ Udtalelse af 30.11.2017 (endnu ikke offentliggjort i EUT).

⁽²⁾ Rådets forordning (EF) nr. 2201/2003 af 27. november 2003 om kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i ægteskabssager og i sager vedrørende forældreansvar og om ophævelse af forordning (EF) nr. 1347/2000 (EUT L 338 af 23.12.2003, s. 1).

⁽³⁾ ECLI:EU:C:2014:2303.

- (11) Med undtagelse af Østrig og Rumænien har alle berørte medlemsstater allerede accepteret Panamas tiltrædelse af Haagerkonventionen af 1980. Panama har accepteret Bulgariens, Cyperns, Estlands, Letlands, Litauens, Maltas og Sloveniens tiltrædelse af Haagerkonventionen af 1980. Det er på baggrund af en vurdering af situationen i Panama blevet konkluderet, at Østrig og Rumænien er rede til i Unionens interesse at acceptere Panamas tiltrædelse af Haagerkonventionen af 1980.
- (12) Uruguay deponerede sit instrument til tiltrædelse af Haagerkonventionen af 1980 den 18. november 1999. Haagerkonventionen af 1980 trådte i kraft for Uruguay den 1. februar 2000.
- (13) Med undtagelse af Østrig og Rumænien har alle berørte medlemsstater allerede accepteret Uruguays tiltrædelse af Haagerkonventionen af 1980. Uruguay har accepteret Bulgariens, Estlands, Letlands og Litauens tiltrædelse af Haagerkonventionen af 1980. Det er på baggrund af en vurdering af situationen i Uruguay blevet konkluderet, at Østrig og Rumænien er rede til i Unionens interesse at acceptere Uruguays tiltrædelse af Haagerkonventionen af 1980.
- (14) Colombia deponerede sit instrument til tiltrædelse af Haagerkonventionen af 1980 den 13. december 1995. Haagerkonventionen af 1980 trådte i kraft for Colombia den 1. marts 1996.
- (15) Med undtagelse af Østrig og Rumænien har alle berørte medlemsstater allerede accepteret Colombias tiltrædelse af Haagerkonventionen af 1980. Colombia har accepteret Bulgariens, Estlands, Letlands, Litauens og Maltas tiltrædelse af Haagerkonventionen af 1980. Det er på baggrund af en vurdering af situationen i Colombia blevet konkluderet, at Østrig og Rumænien er rede til i Unionens interesse at acceptere Colombias tiltrædelse af Haagerkonventionen af 1980.
- (16) El Salvador deponerede sit instrument til tiltrædelse af Haagerkonventionen af 1980 den 5. februar 2001. Haagerkonventionen af 1980 trådte i kraft for El Salvador den 1. maj 2001.
- (17) Med undtagelse af Østrig og Rumænien har alle berørte medlemsstater allerede accepteret El Salvadors tiltrædelse af Haagerkonventionen af 1980. El Salvador har accepteret Bulgariens, Estlands, Letlands og Litauens tiltrædelse af Haagerkonventionen af 1980. Det er på baggrund af en vurdering af situationen i El Salvador blevet konkluderet, at Østrig og Rumænien er rede til i Unionens interesse at acceptere El Salvadors tiltrædelse af Haagerkonventionen af 1980.
- (18) Østrig og Rumænien bør derfor bemyndiges til i Unionens interesse at deponere deres erklæringer om accept af Panamas, Uruguays, Colombias og El Salvadors tiltrædelse af Haagerkonventionen af 1980 i overensstemmelse med betingelserne i denne afgørelse. De øvrige EU-medlemsstater, som allerede har accepteret Panamas, Uruguays, Colombias og El Salvadors tiltrædelse af Haagerkonventionen af 1980, bør ikke deponere nye erklæringer om accept, da de eksisterende erklæringer bevarer deres gyldighed i henhold til folkeretten.
- (19) Det Forenede Kongerige og Irland er bundet af Bruxelles IIa-forordningen og deltager i vedtagelsen og anvendelsen af denne afgørelse.
- (20) I medfør af artikel 1 og 2 i protokol nr. 22 om Danmarks stilling, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, deltager Danmark ikke i vedtagelsen af denne afgørelse, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Danmark —

VEDTAGET DENNE AFGØRELSE:

Artikel 1

1. Østrig og Rumænien bemyndiges hermed til i Unionens interesse at acceptere Panamas, Uruguays, Colombias og El Salvadors tiltrædelse af Haagerkonventionen af 1980.
2. Østrig og Rumænien skal senest den 19. december 2018 i Unionens interesse deponere en erklæring om accept af Panamas, Uruguays, Colombias og El Salvadors tiltrædelse af Haagerkonventionen af 1980 med følgende ordlyd:

»[Fulde navn på MEDLEMSSTATEN] erklærer at acceptere Panamas, Uruguays, Colombias og El Salvadors tiltrædelse af Haagerkonventionen af 25. oktober 1980 om de civilretlige virkninger af internationale børnebortførelser i overensstemmelse med Rådets afgørelse (EU) 2017/2464.«

3. Østrig og Rumænien underretter Rådet og Kommissionen om deres deponeringer af erklæringerne om accept af Panamas, Uruguays, Colombias og El Salvadors tiltrædelse af Haagerkonventionen af 1980 og meddeler Kommissionen erklæringernes ordlyd senest to måneder efter deponeringen.

Artikel 2

De medlemsstater, der har deponeret deres erklæringer om accept af Panamas, Uruguays, Colombias og El Salvadors tiltrædelse af Haagerkonventionen af 1980 inden datoen for vedtagelse af denne afgørelse, fremsætter ikke nye erklæringer.

Artikel 3

Denne afgørelse får virkning på dagen for meddelelsen.

Artikel 4

Denne afgørelse er rettet til Østrig og Rumænien.

Udfærdiget i Bruxelles, den 18. december 2017.

På Rådets vegne

K. SIMSON

Formand
